Ч. 229. Середа 23 (10) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Війна на Балкані. — Італіяньско-турецкий мир.

Борби на границях Туреччини, то доси дрібні стрічи передних сторожий. Показує ся, що Туреччина буде вести війну оборонну, яка для неї вигіднійша. Взагалї надіють ся більших битв аж за кілька днів в місцях, де Турки мають нагромаджених найбільше войск т. є. коло Адриянополя на заході і під Куманово в Македонії.

Впрочім подають з поля війни такі вісти:

Болгарска армія обсадила в неділю о 5. годині по полудни оба береги Маріци коло Мустафа-паші. В сім місті найдено значні засоби поживи. Міст на Маріци Турки лише легко ушкодили. Дворець і телеґрафічний уряд полишили Турки неушкодженими.

Войска, які ведуть операциї против Адриянополя, відперли неприятеля аж до фортифікацийної лінії, забрали 100 бранців. Ті войска порушають ся постійно наперед, займають богато позиций, декотрі при помочи атаків на баґнети. Як доносять, Турки ловлять по селах болгарских нотаблів і беруть за них окуп. Село Малькочор спалила турецка банда. У богато селах яких 400 болгарских мужиків побили і знущали ся над ними.

Турецке прасове бюро оголошує такі подробиці про положенє в Тузі:

Тузі се мале село, не має цілком комунікациї, має ледви одну компанію залоги. Чорногорці у великім числї напали на сю компанію. Инша компанія, яка прийшла з помочию, звела борбу з відділом Малісорів. Полягли два офіцири з сеї компанії та певне число турецких вояків, инші подали ся в зад. Перестрілка ся, яку Чорногорці намагають ся представити великою битвою, була звичайною перепалкою. Случай, що мала турецка залога пять днів вдержувала більші сили Чорногорців, можна уважати значним войсковим успіхом Турків. Чорногорці не можуть посунути ся на перед поза Тузі.

З Подгоріци доносять: З поля війни нема нових вістий. Богато хлопів, що прибувають сюди з краю, зоружують ся і відсилає ся до ріжних позиций. Недостача санітарного персоналу дає ся щораз більше відчувати. Вижидають місиї, яку вислало австрийске товариство „Червоного Хреста“.

Після официяльних відомостий, Чорногорці напали оногди вечером на місцевість Плява. По короткій кровавій боротьбі, ся місцевість дістала ся в їх руки. Зловлено 280 Турків, в тім кількох офіцирів. Решта Турків спасло ся утечею.

Головний вожд грецких сил на Йоньскім Мори оголосив вчера дійстну бльокаду турецкого побережа від пристани Ґоменіца до устя заливу Арта та всїх пристаний рік і заливів в сїй стрефі. Невтральні кораблї одержать 24-годинний реченець, в якім мають кинути пристани, обняті бльокадою. Простір, обнятий бльокадою, лежить між 39 степенями і 32 мінутами і 38 степенями і 36 мінутами північної ширини та між 20 степенями і 5 мінутами і 20 степенями і 46 мінутами східної довжини (від Ґрініч). Против кождого корабля, який пробував би проломити бльокаду, поступати-меся після приписів міжнародного права.

Болгарска аґентия оповіщує: Вісти турецких дневників, немов би турецке войско увійшло на болгарску територію і заняло ряд стратеґічних становищ, а з окрема коло Камраш, видумані. Ані один турецкий жовнїр не перейшов ще границї.

Аґенция Стефані подає зміст мирового трактату, заключеного між Туреччиною і Італією. Трактат складає ся з 11 уступів.

Уст. І. постановляє, що безпосередно по підписаню трактату слїдує завішенє неприятельских кроків по обох сторонах.

Уст. II. каже, що обі сторони сейчас забирають свої войска, а саме Італїянці сейчас забирають свої войска з еґейских островів як лише турецкі офіцири, войска та цивільні функціонарі опустять Тріполїтанію і Киренаїку.

Уст. III. віднесить ся до виміни воєнних бранців і заложників в можливо скорім часї.

ГОСТИНА.

(Оповіданє Кольомана Міксата — з мадярского).

Я все завидував людям, що могли оповідати о своїх пригодах. Прислухувати ся вже приємність, але оповідати, то розкіш, тодї всьо ще раз переживає ся. Але, аби правду сказати, і я не був лїпший як другі, і укривав перед жінкою одну пригоду ще з того часу, як жив в Зуґльо і був ще парубком. Тепер оповім о тїй пригоді.

В Зуґльо наймав я собі на лїто хорошу вілю, з котрої вікон розлягав ся вид на филюючі пшеничні лани і на сіножати — розкіш для людий з великого міста. З другої сторони чути було шум дерев в поблизькім саді і бренкіт тисячів пчіл, що лїтали довкола високих рожевих кущів в зїльнику.

Зуґльо лежить в найдальшій закутині міского лїса і єсть приємним та дешевим місцем, очевидно лише для тих, котрі по денній праци вертають з міста, аби ужити вечірного холоду в крузї родини.

Але для людий мого крою, що сидять там цїлий день, а вечером виїздять до міста на забаву, в Зуґльо дорожше як в якім першорядним купелевім місци, бо в ночи не конче безпечно іти через лїс, а візники дають ся довго просити, заки згодять ся котрий за величезну ціну поїхати.

А того вечера, о котрім я вам хочу розповісти, зірвала ся коло півночи страшенна буря. Лило як з цебра, а вихор гуляв улицями і телепав вікнами і дверми.

— Фіякер, кілько хочете до Зуґльо?

— А най Бог боронить, я не поїду.

Так перейшов я вздовж цілого ряду возів, що стояли перед театром. Вкінци рішив ся один з тяжкою бідою.

— Ну, сідайте.

— Кілько хочете?

— Та ви будете найлїпше знати, кілько варта нинїшна їзда.

— Я всїв і ми поїхали, але коні заєдно ховали ся, бо крім дощу падав і сильний град.

— Ну, то сипле — сказав візник з невдоволенем.

Коні порскали і не хотїли іти.

— А може би пан лишили ся?

— Бійте ся Бога, та де? Чей не буду ночувати на улици.

Візник був добрий чоловічище і не опирав ся. Ми їхали дуже поволи. На превелике невдоволенє я замітив, що не маю навіть циґара при собі, аби трохи розірвати ся підчас нудної їзди. Царство за циґаро!

Улиці були пустісенькі, готелї і каварні позамикані; скрізь була непроглядна пітьма, бо град побив ліхтарні і погасив сьвітло.

Ах, ось сьвітить ся ще в одній трафіці.

— Зайдіть там на ліво перед трафіку.

Склеп, до якого я увійшов, лиш в половині був призначений на трафіку, бо можна було там дістати горівки, ковбаси і шинки. Хороша, чорнява женщина сиділа сама в склепі, зачитана в якійсь книжці. Коли я увійшов, поглянула на мене.

— Чого хочете?

— Прошу циґара „реґалїтас“.

— Ясні чи темні?

— Лїпше темні.

Коли она сягнула до шафки, я замітив, що она мала струнку, хорошу стать і читала мою повість: „Неприличний учинок“.

— Гм... цікава дівчина — погадав я. — Мушу з нею поговорити, гм...

— Поганий час нині.

— Кілько циґар?

— Пять. Такої бурі вже довго не було.

— То правда — відповіла. — Чи ще паде дощ?

— І ще як. Очевидно, ви того не запримітили, так зачитали ся. Що читаєте?

— „Неприличний учинок“.

— То добра річ?

— Автор мусить бути страшний циган.

— Ви любите романи?

— О, дуже...

— То може ми могли...

Єї хороші, білі зуби блисли поміж устами, коли она усьміхаючи ся, отворила уста і пух-

В IV. уст. зобовязують ся обі сторони дати цілковиту амнестию особам, котрі брали участь в неприятельских кроках.

Уст. V. постановляє, що всї трактати, конвенциї і умови, які небудь, котрі заключено між обома сторонами перед виповідженєм війни, входять тепер сейчас назад в житє.

Уст. VI. каже, що Італія зобовязує ся заключити з Туреччиною в тім самім часї, коли відновить ся торговельні трактати з иншими великими державами, торговельний трактат на основі европейского публичного права с. зн., що Італія годить ся лишити Туреччині цілковиту независимість, право заключувати умови та поступоване в торговельних і цлових питанях на спосіб инших европейских держав. Крім того Італія годить ся підвисшити турецкі цла з 11 на 15 процент, запровадити нові монополї та консумцийні податки від нафти, циґаретових паперців, сірників, спірту та карт до гри — все під услівєм, що рівночасно також рівно буде трактувати ся без ріжниці товари імпортовані.

Уст. VII. Італіяньске правительство зобовязує ся знести почтові італіяньскі уряди в отоманьскій державі в тім самім часї, коли зроблять се инші держави, що мають почтові уряди в отоманьскій державі.

Уст. VIII. Тому, що Порта задумує на европейскій конференциї або иншим способом почати переговори з иншими великими державами в справі заступленя капітуляциї постановами міжнародного права, Італія заявляє, що признає управненє Туреччини до такого поведеня вже тепер і обіцює поперти Туреччину в сім згляді.

Уст. IX. Отоманьске правительство, висловлюючи вдоволенє з доброї та льояльної служби, яку сповиняли італіяньскі горожани в ріжних галузях турецкої адміністрациї, а яких віддалено — заявляє готовість приняти назад тих урядників на їх становища та виплатити їм платні за час перерви, котрий не буде мати впливу на їх претенсиї до емеритури. Рівночасно отоманьске правительство поробить заходи у приватних інституций, в яких італіяньскі горожане були в службі, щоби їх знов приняти.

Уст. X. Італіяньске правительство зобовязує ся переказати касї „Dette Publique ottomane“ на рахунок отоманьского правительства що року суму відповідаючу пересічній квоті, плаченій в 3 послідних роках отоманьским правительством з обох провінций. Квоти усталить ся за порозумінєм двох комісий, іменованих султаном, взглядно королем, про яких оречене на случай ріжниці видасть розємний суд. Італіяньске правительство признає вже нині, що річна сума не може виносити менше, як 2 мільони італіяньских лір і готове сейчас виплатити відповідну суму до скапіталізованя адміністрациї „Dette Publique“, як лише таке домаганє буде поставлене.

Уст. XI. Сей трактат увійде в житє з днем его підписаня.

Трактат підписали повновласники обох сторін і поклали свої печатї.

Новинки.

Львів, 22 жовтня 1912.

— **Відзначенє.** Wiener Ztg. оголошує відручне письмо Цїсаря до кардинала-епископа Копа, в якім підносить Монарх з нагоди 50-лїтного ювилею сьвященьства і 25-лїтного ювілею епископства Копа заслуги его коло Шлеску і надає ювілятови брилянти до великої ленти ордера сьв. Стефана.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував в галицкій державній службі будівництва: С. Корніцкого, Б. Кробіцкого, Л. Моравеца, І. Вишневского, В. Вишницкого, К. Ґотвальда, В. Єжовского, І. Фішера і Я. Ленарга, інжінерами, а практикантів будівництва: Я. Месінга, І. Брилїньского, В. Немчевского, К. Михальского, С. Осьовского, М. Артиховского, В. Ґермана, В. Альду і Я. Ганкевича, Р. Кавецкого, ад'юнктами будівництва.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс інжінера, В. Корнецкого зі Львова до Дрогобича, а концепт. практиканта М. Баліцкого зі Львова до Ясла.

Президент галиц. Дирекциї почт і телеграфів переніс почтового асистента В. Ґалецкого зі Скали до Снятина.

— **Нові почти в Галичині.** П. Міністер торговлї Шустер заповів отворене ще в сім році 22 нових почтових урядів в Галичині.

— **Нові телефонічні стациї** отворено в Мостах великих, Пархачи, Камінцї волоскій, Раві руській, Любичі корол. і в Белзци і влучено їх до межимістової сїти телефонїчної.

— **Папска консистория.** З Риму доносять, що Сьв. Отець відбуде дня 2 грудня консисторию в цїли обсади опорожнених епископских столиць і наложене кільком новим кардиналам кардинальских капелюхів.

— **З Перемишля** пишуть: Преосьв. гр. кат. Епиcк. Ординарият в Перемишли дня 19 жовтня 1912 до ч. 7960 уділив вірним своєї епархії розрішене на роботи в поли і звожене плодів земних в недїлї і сьвята від години 12 в полудне.

— **Зниженє цїни цукру.** В послїдним часї упали цїни цукру о 12·5 К на сотнарі. З сеї причини почав ся по цукроварнях живий рух, бо зросло число купецких замовлень.

кою білою рукою погрозила менї.

Я бачив в тім заохоту.

До чорта, коби лиш той дорогий фіякер не ждав на мене серед тої бурі.

В тім входить нетерпеливий візник. Він обтряс свій плащ і в одній хвили зробила ся серед хати калужа.

— Добрий день!

— Що, вже день?!

— О, прошу пана, час не стоїть.

— Ну, ну, я вже іду, але може напєте ся чарочку горівки?

— Чому не мав би випити — відповів, вишкіривши зуби.

Дівчина за лядою встала, налила чарку, а я зискав трохи часу, щоби з нею поговорити.

— Чи трафіка все так до пізна отворена?

— Часом ще довше.

— Маєте певно богато гостий?

— При улици Андрашого і в ночи великий рух, а як в склепі сьвітить ся, то все хтось увійде.

— Тим більше як побачать таку рожу між циґарами.

— О рожа не на продаж і не вірить мужчинам.

— Ви не вірите в мужчин? Не може бути.

— Або ви в них вірите?

— Певно, я пересьвідчений о тім. Але як там старий, пєте ще склянку?

— Два рази косить Мадяр — відповів сьміючи ся запитаний, що мало значити, що він ще хоче пити.

— Як називаєте ся?

— Павло Стерлїнґ.

— Ну, то закуріть собі. Беріть тютюну, нате вам. А як би було ще з одною склянкою?

— Три рази пє Мадяр — відповів Шперлїнґ і велів подати собі ще одну склянку.

— Так, прошу панї, я вірю у вічну любов і вірність. Я є живим приміром того.

— Що ви кажете?

— Слухайте моєї історії. Коли я в Прешові ходив до школи, залюбив ся я в Естері Іжені. Она мала великі, вогкі сині очи і глубокі дірки в лицях. Лиш єї носик був трохи до гори задертий. — Шперлїнґ, може ви голодні, беріть що їсти, а може ще що випєте?

— Годинник бє чотири чверти — сказав старий, що як здавало ся, мав на кожду склянку свою приповідку.

— Естера була моєю першою любовію. Єї букви записував я у всї книжки і вирізував на всїх деревах в лїсї, а коли мусів покинути Пряшів і виїхав до Шельмецу, то гадав, що менї серце пукне з болю за розлукою. Кілька тижднів не міг я подивити ся на ніяку женщину, хиба на Йосифу Катку, мою господиню, худу, погану жінку з вистаючою щокою і я дивував ся єї чоловікови, що мав відвагу брати собі таку подругу. Але ходіть близше.

— Я й звідси чую. І що дальше було?

— Одного разу побачив я в церкві хорошу молоду дівчину, она не мала вправді ні такого личка, ні ямок на лицях, як Естера, але єї ніс був так само задертий до гори і я залюбив ся в ній якраз задля того носа.

— Ох, ви вітрогоне, і ви сьмієте о тім говорити?

— Конець діло хвалить, слухайте дальше... Го-го-го трета година. Зараз буде день. Ну, всьо одно. Шперлїнґ, напийте ся ще склянку, а налийте собі самі.

— Несчислимі суть звізди на небі — замітив старий, затираючи з вдоволенєм руки.

— Новий ідеал називав ся Марґаретою. Она мала вузке, бліде лице і перчик під лівим оком, що трохи псував єї красу.

— Так, а я гадаю, що перчик додає краси.

— Ідіть, я не можу его стерпіти. Я писав поезиї лише в честь Марґарети і оспівував єї волосє, очи і ніс в гексаметрах, але о перчику не згадав ні словом, а однако коли мусів покинути Шельмец і Марґарету, щоби докінчити права в Пештї, то перший перчик, який я побачив у женщини, зробив мене своїм невільником. Ви сьмієте ся. Але самі бачите, що я любив властиво все ще лиш Естеру Іжені.

— Ну, певне, певне.

— Она називала ся Катінка Шпербо і була маленькою, любою дівчинкою з живим малим лицем, хорошим чолом і ясним кучерявим волосєм.

— Очевидно, мусїла мати також якусь хибу?

— Ви вгадали. Єї щока була трохи надто вистаюча, але я залюбив ся в ній так, як она була.

— Я цікава, що було дальше.

— Зараз скажу. По кількох лїтах вернув я знов до Шельмец і що гадаєте, о кім я тепер гадав?

— О Марґареті.

— О ні, моє серце розпалила погана панї Катка, бо мала таку саму вистаючу щоку, як Катінка. То менї найбільше єї нагадувало. Тим доказує ся льоґічний хід вічної любови.

— Цікава льоґіка.

— Але я вірю в то і чую, що коли дивлю ся на вас з одушевленєм, то все ще люблю Естеру, першу мою красавицю, бо панї Катка мала такий самий носик і такий тонкий стан, як ви.

З тими словами хотів я єї обняти, але она вирвала ся з гнївом і підбігла до дверий сусїдної комнати. Я побіг за нею, перевертаючи по дорозі крісла і склянки.

— Гет — крикнула з гнївом — гет, ви поганий чоловіче, — і замкнула менї двері перед носом. Я станув як вкопаний, між тим, як старий Шперлїнґ дрімаючи жовав тютюн і сербав пиво.

— Хороша дівчина — пробурмотів — сильна, велика — добрий товар, она знов вийде.

І я того надіяв ся, бо слова „поганий чоловіче“ не так дуже зле звучали. Отже запукав легко до дверий і почав просити.

— Чи я вас розгнївав? Вийдіть, погодім ся. Я жалую моєї сьмілости. Покажіть менї ще раз ваші хороші очи. Вийдіть, прошу вас.

Ніякої відповіди. Я чув в сусїдній комнатї глухий шелест, немов би сама з собою говорила, а може плакала — обидила ся бідна. Я прибрав ще лагіднїйші, ласкавійші слова але й на них не відповіла. Я стратив вкінци терпеливість і ударив кулаком в двері.

— Платити!

Старий похитав головою, здивований тою наглою переміною.

— **Пригода з самоїздом.** З Мадриду доносять про такий випадок: 28-лїтний Шляйхер, Нїмець, заступник товариства самоїздів упав підчас пробної їзди з новим самоходом на поруче моста і згинув на місци. Самоїзд розторощив ся на кусні.

— **Замах на порохівню.** З Оломуца доносять, що двох незвістних людий старало ся онегди висадити у воздрх порохівню під Бистрованем. Вояк, що стояв на сторожі, вистрілив і як здає ся, одного з них скалїчив, але оба вспіли утечи.

— **Філїя** укр. Пед. Тов. в Тернополи подає всім закладаючим зимові курси до відомости, що „Учебник нїмецкої мови“ (40 с. + 10 за перес.) і буквар для неграмотних (20 с. + 5 с) треба замовляти просто у автора О. Солтиса в Тернополи ул. Сенкевича ч. 25. Малу скількість найлїпше замовляти листом пересилаючи належитість марками почтовими.

— **Курси** для неграмотних у Львові. Пригадуємо, що вписи на науку для дорослих неграмотних відбувають ся в недїлю від год. 3 пополудни в школї ім. Шашкевича при ул. Скарбківскій ч. 26 і в читальнях „Просьвіти“ пл. сьв. Юра 5 і ул. сьв. Петра ч. 11. Наука починає ся в недїлю дня 3 падолиста і буде відбувати ся кождої недїлї і сьвята від год. 3—5 попол. в кождім з повисших льокалїв.

— **Арештоване шпігуна.** З Кракова доносять, що до тамошних войскових властий зголосив ся молодий чоловік, котрий заявив, що прибув з Польского Королївства, знає тамошні відносини і що в нинїшних непевних часах може віддати войсковости дуже цїнні прислуги, головно в справі руху российских войск над галицкою границею. Поліция слідила кілька днїв сего „оферента“ і зібрала дуже цікаві подробиці. Показало ся іменно, що сей чоловік є не лише мужем довіря российскої охрани, але також і российских войскових кругів. Провадив з ними живу переписку, над якою працював ночами і віддавав на почту з великими обережностями. Зібравши точні дані, зарядила поліция в его мешканю трусеницю і найшла подрібні шпигуньскі інструкциї, вказуючі, що сей чоловік мав сповнити важнїйші задачі; з найдених листів видно, що мав він виконати ряд шпигуньских і провокацийних поручень в ріжних місцевостях Галичини. Нема сумніву, що зголошенем у войскових властий хотів сей шпигун запевнити собі свободу дїланя в хосен Росиї. Арештований має називати ся Степан Грабовский.

— **Зелїзничі злодії.** Львівскій жандармериї удало ся вислїдити злодійску ватагу, яка від довшого часу дуже зручно окрадала товарові поїзди в околици Зимної Води коло Львова. Нїхто з сеї ватаги не був зелїзничником, а однак окрадано зелїзничі вози підчас їзди в сей спосіб, що деякі члени ватаги діставали ся на вози і викидали відтам все, що попало в руки. Викинені товари забирали відтак инші члени ватаги. До неї належали родина Зелїньских, зложена з 6 осіб, з Зимної Води, та трех селян з Рудна. Три головні члени ватаги утїкли, прочих арештувала жандармерия. Шкода заподїяна сею ватагою зелїзничому зарядови, виносить кількадесять тисяч корон. Цїлою справою заняла ся прокураторня.

— Прошу пана, ще дощ паде.

Але зараз потім заскреготав ключ в замку і двері легко отворили ся. Серце в мені забило ся. Отже таки вийшла птичка з клїтки.

Але оден погляд — і я аж заточив ся. У малої птички була стріпата борода, довгий червоний ніс і сукняні капцї на босих ногах.

— Що є? — спитав гнївно. — Не даєте людям спати.

— А який дїдько казав вам вставати? — відозвав ся я розярений.

Він позїхнув, а потім відповів дивлячись на мене глумливо.

— Певно, оно приємнїйше баламутити мою жінку.

Ми обчислили ся і показало ся, що пан Шперлїнґ мав, Богу дякувати, не аби який апетит. Але що стало ся, то не відстане ся. Правда, шкода не лише гроший, але також і часу, бо то було вже рано, вози молочарів гуркотїли по улицях, а декуди чути було, як підтягали зелїзні рулети в склепах.

— Ходім, Шперлїнґ, ходім.

— Куди? — спитав старий з зачудованем.

— Їдьмо до Зуґльо.

— До Зуґльо? Чого?

— Чи ви здуріли, таж я вас згодив.

— Мене? Нїчого о тім не знаю. Я вас тут, в тім склепі перший раз бачу.

— Ну, то гарна історія. Таж ви той фіякер, що привіз мене сюди з театру.

— Я? Нї. Мій небіщик отець, земля єму пером, був візником у Великім Варадинї.

— А ви хто?

— Таж я вам вже казав. Я Павло Шперлїнґ, нічний сторож тої улиці.

*   *   *

То була одинока пригода в моїм одностайнім житю і можу сказати, що она під нїяким взглядом не випала користно.

Телеґрами.

Софія 22 жовтня. (Аґ. Болг.) Войска болгарскі поступають наперед на всїх точках. Турки уступають в неладї, полишаючи армати, запаси поживи і муніцию. Населенє турецке покидає села. В кількох селах болгарскі вояки пригорнули малі дїти покинені родичами. Болгарскі передні сторожі дійшли до Кірквілїсси і під укріпленя Адрияниполя. Войска обняли села Варокуда в околици Разлога. Настрій серед армії знаменитий. Нї один вояк не дістав ся ще до турецкої неволї. Болгари поводять ся добре з полоненими.

Білград 22 жовтня. (Урядово). Войско сербске займило Подуєво разом з великою скількостию воєнного материялу. В здобутій области установлено сейчас сербский заряд цивільний і утворено адмінїстрацийний округ сербский Ляб.

Ниш 22 жовтня. Наслїдник престола Алєксандер вчера по полудни перший в'їхав кінно до місцевости Буяновац. По короткій борбі Серби ту місцевість займили. Вчера привезено до Нишу перших 140 ранених.

Константинополь 22 жовтня. Турки і Альбанцї заатакували місцевість Велїк. Серби утїкли в напрямі Куршумлїя.

Константинополь 22 жовтня. Мінїстерство війни оповіщує, що головні сили сербскої і турецкої армії ще не віткнули ся з собою.

— **Українська фабрика виробів масарских.** Краєвий Союз для збуту худоби подає до відомости: Маємо честь повідомити, що з днем 15 с. м. отвираємо у Львові першу в Галичинї електричну фабрику першорядних ґіґієнїчних виробів масарских, які продавати муть в наших двох склепах в Ринку в домі Товариства „Просьвіта“ і при ул. Сикстускій в домі „Народної Гостинниці“. На отворенє тих наших склепів звертаємо увагу на лише львівскої української громади, але цїлої української суспільности у Львові і в краю, а передовсім наших купців, торговель та крамниць, які від сего дня почавши, мають за обовязок масарскі вироби лише з нашої фабрики спроваджувати. Сповняючи бажанє нашої суспільности, яка віддавна домагала ся у нас отвореня такої фабрики і склепів, не щадив Краєвий Союз для збуту худоби нї гроша нї накладу працї, щоби сю нову і першу в Галичинї фабрику поставити на рівнї з заграничними того рода фабриками а консументам дати як найлїпші ґіґієнічні вироби. Першорядні машини, найлїпші сили робучі, безпроволочне полагоджуванє всяких замовлень, чесність і солїдність в інтересї дають запоруку, що ся нова інституция як найгарнїйше розвивати ся ме, коли суспільність наша попре як слїд товариство в его змаганях численними замовленями і покупками. Фабрика містить ся при ул. Павлїнів ч. 16, ч. тел. 1596 куди просимо замовленя гуртовні надсилати.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).